

[Rager.]

er vi henvist til at operere med de Afstemningstal, som er os opgivet, og som ogsaa er dem, Afstemningen har udvist, men vi kan ikke i alt for høj Grad føle os overbevist om — jeg for mit Vedkommende i hvert Fald ikke —, at disse Afstemningstal dækker de Meninger, der staar bagved. Man har været for bange for, at Vedtagelsen skulde ske med for stor Majoritet, og man har saa været saa uheldig, da man skulde træffe Foranstaltninger derimod, at træffe disse Foranstaltninger i for stærk Grad.

Men dette ændrer ikke ved den Situation, som man nu for fjerde Gang stiller Rigsdagen i. Det er uheldigt i Længden. Det viser, at den Ordning, vi har, ikke vil være tilfredsstillende; men vi befinder os i en Overgangstilstand, Tiden har endnu ikke vist sig moden til at gaa ad andre Veje. Vi fra vor Side vilde være villige til at tage op til Forhandling en Løsning paa anden Basis. Selv har vi gennem Aarene peget paa tvungen Voldgift ved Hjælp af en permanent Voldgiftsret som den yderste Nødhjælp, kun bragt til Anvendelse i de Tilfælde, hvor en Rigsdagsbeslutning stod bagved, og naar alle de Forudsætninger, vi krævede derfor, specielt dette, at der var det permanente Organ, var opfyldt. Vi har endnu Tro til, at dette maa være Vejen — er der andre, der kan vise andre Veje, er vi villige til at drøfte dette —, men saa længe der ikke er klarer noget paa dette Omraade, saa længe vi ikke raader over andre Organer, saa bliver vi nødt til at behandle hver enkelt Situation, som vi bliver stillet over for, ud fra den ganske specielle Baggrund, ud fra hele den Situation, ogsaa politisk set, som foreligger, og løse Spørgsmaalet under Hensyn dertil.

Vi tilstræber til enhver Tid fra vor Side at skaffe Løsningen frem uden Kamp, uden at mere end nødvendigt slaas itu. Lad mig minde om, hvorledes vi gennem Tiderne har fulgt forskellige Veje i de Situationer, vi har staaet over for. I 1933 forlængede man ganske simpelt de bestaaende Overenskomster. Partiet Venstre deltog i denne Forlængelse, ganske vist noget passivt — de ventede med at rejse sig, til de, der skulde tilkendegive, at de ikke ønskede at deltage i Afstemningen, skulde rejse sig —, men reelt betryggede de Forlængelsen den-

gang ved den Holdning, de indtog. I 1934 forelaa en Situation af en helt anden Art. Det drejede sig om Svineslagterikonflikten, et let overskueligt, begrænset Omraade, hvor det var en naturlig Ting at anvende Voldgiftsret, selv om man ikke havde den permanente Institution; dette var ikke nødvendigt over for dette forholdsvis let overskuelige Omraade.

I 1936, i Fjor, hvor Forligsmanden havde gennemarbejdet Forslaget, og hvor det havde fundet Tilslutning hos 60 pCt. af Arbejderne og 40 pCt. af Arbejdsgiverne, foreslog man Forslaget gjort til Lov. Oppositionen havde dengang Mulighed for at hindre Vedtagelsen af det af Regeringen fremsatte Lovforslag, benyttede Lejligheden, fik det, man nu kalder en Voldgift, gennemført. Jeg vil meget advare imod, at man tager det, som man arbejdede med i Fjor, som Forbillede for, hvorledes en Voldgift i Virkeligheden skulde være opbygget. Det var en Fjer i Hatten, Oppositionen tiltvang sig, ikke mere. Naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Dag vil give det Udseende af, at der opnaaedes virkelige Fordele gennem Behandlingen for denne Voldgiftsret, er det i meget ringe Grad stemmende med Kendsgernerne. Det, der opnaaedes, var ikke den Omelet værd, der blev bagt.

Og nu staar vi i 1937 over for en Situation, der ligner den i Fjor, blot ikke paa eet Omraade: De politiske Forhold er ændret. Jeg sagde før, at hver Situation maatte løses under Hensyn til de foreliggende politiske Forhold, og det var det, der medførte, at man i Fjor maatte imødekomme Oppositionen. I Aar er man naturligvis i Stand til at forhandle med den, men paa den Baggrund, at hvis Oppositionen ikke vil indrømme Regeringen den politiske Førerstilling, ja, saa kan Regeringen ogsaa i denne Sag hjælpe sig selv.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremførte forskellige Indvendinger mod det foreliggende Forligsforslag. Jeg skal ikke gaa ind i Detailler herom, men blot sige, at den første af Indvendingerne, den angaaende Akkordsatserne, forekommer mig at være en Indvending mod Forslagets tekniske Opbygning. I Henhold til Forligsmandslovens § 4, Stk. 3, skal Forligsmanden, inden Forslagene kommer til Af-